

fældet, men der er vist ingen Tvivl om — i det Mindste efter almindelig Sandsynlighedsberegning at slutte — at Lieutenanterne for Fremtiden ville blive Ofre for Aldersgrændsen. Altsaa en yderligere Forøgelse af Lieutenantstadiene uden en tilsvarende Forøgelse af de høiere Klasser medfører en Forbærelse af de efter al Sandsynlighed ugunstige Forfremmelsesforhold, der ville indtræffe. At den høitærede Minister dog ikke har foreslaet nogen Forøgelse i de høiere Charger, maa jeg imidlertid være enig med ham i. Der er nemlig en Hovedfordring, der bør kunne stilles med Hensyn til enhver Officer, der er i de faste Rader, og det er den, at der gennem de aarlige Øvelser gives ham saa megen Leilighed til at følge med, at han er fuldmoden til at paatage sig ansvarfulde Stillinger i Krigstid. Vore Udrustninger have været forholdsvis nogenlunde rundelige, det kan ikke nægtes, men hele Udrustningens Natur hos os medfører, at den Øvelse, den giver, falder i langt høiere Grad paa de subalterne end paa de overordnede Officerer, saaledes at, medens de subalterne Officerer faae en ganske rundelig Fart, en Fart, der kommer nogenlunde nær til den Gjennemsnitsfart, Officererne have i de større Mariner, have de Kommanderende forholdsvis langt ringere Fart end i de større Mariner, saaledes at de ældste gennemsnitlig om Aaret kun have nogle faa Ugers Fart og de næstældste lidt mere. Vilde man have forøget Overklassernes Antal, da vilde dette Forhold have stillet sig endnu ugunstigere, saafremt man ikke kunde gjøre Regning paa Udrustninger i større Maalestot, paa Udrustninger, beregnede paa hyppigere at give de ældre Officerer Kommando; men det er netop disse Udrustninger, der betragtes som saa kostbare af Alle, og man kan derfor sige sig selv, at der i den Retning ikke er nogen Forventning eller noget Haab, som man har Udsigt til at se tilfredsstillet. Altsaa, saaledes som Forholdene nu ere, med de Tryk, som de økonomiske Forhold maa øve paa en lille Stat, tror jeg at kunne betragte den Wei, der er foreslaet, som en god Wei og anbefale ogjaa denne Del af Forslaget til velvillig Behandling i det høie Thing.

Det følgende Punkt vedrører Søminevæsenet. Hvor langt jeg end er fra at betragte Søminevæsenet som det for en Marine ene Saliggjørende og fra at betragte Torpedobaade som det eneste Vaaben, man behøver for at kunne hævde en eller anden Magtstilling af Betydning til Søs, indrømmer jeg paa den anden Side, at det overhovedet er et saa vigtigt Hjelpevaaben,

et Vaaben, der efter Alt, hvad man kan skønne, vil spille en saadan Rolle i kommende Krige, at man maa have sin Opmærksomhed skarpt henvendt paa at give det en fylldig Udvikling. Men naar man skal give Torpedovæsenet en fylldig Udvikling, maa man have vel for Die, at det er et overordentlig søksomt Væsen, at Vaabnet er meget fint i sin Sammensætning og kræver overordentlig stor Fortrolighed hos dem, der behandle det, for at blive anvendt efter sin Bestemmelse og for ikke at føre Ulykke over dem, der bruge det. Altsaa, Alt, hvad der kan gjøres for at forstærke de Befalendes Antal og Øvner i Torpedovæsenet, bør varmt støttes, og derfor anbefaler jeg ogjaa det høie Thing at hjælpe til at faae denne Sag frem.

Hvad Maskinpersonellet angaar, som ligeledes er foreslaet forøget, har den høitærede Minister udtrykkelig fremhævet, at man ikke bør leve i den Bildfarelse, at vi, fordi vi have faaet en hel Del store Dampskibe i Koffardimarinen, kunne gjøre Regning paa at faae det manglende Personel suppleret i Krigstid. De største Skibes Maskiner ere af en saa eienommeligt Bestaffenhed, at de ville falde fremmede for den Maskinmester, der kommer fra Koffardimarinen, og særlig skal jeg fremhæve, at Torpedobaadernes Maskiner ere saa eienommeligt i deres Konstruktion og ligesom det hele Torpedovæsen, — hvad jeg for udtalte — saa overordentlig fine og sølomme, at de ikkun kunne behandles af Menneker, der gennem flere Dogter gradvis ere rykkede op til at være Maskinmestre. Det vil derfor være absolut nødvendigt, naar man ikke vil udsætte sig for, at Torpedobaadene, naar de skulle bruges, ere utjenstdygtige, at tage Solt, man fuldt ud kan stole paa, og det kan man som Regel ikke faae fra Koffardimarinen, hvor høit man end sætter de dygtige Solt, der findes i Koffardifarten. Den ringe Forøgelse i Haandværkerklassen, som bringes i Forslag, taler for sig selv; men der er en anden Forøgelse, som jeg kunde ønske at dvæle et Øieblik ved. Det er Forslaget med Hensyn til Vægerne. Den høitærede Minister anbefalede det meget varmt, og det forstjener ogjaa den varmeste Anbefaling. Marinens Skibslæger ere efter min Mening høit uheldigt stillede. Det blev af Ministeren fremhævet, at man oprindeligt havde tænkt sig, at deres Lønning snarere skulde være en Suppleringslønning, et Honorar, end en egentlig Lønning; men Forholdene ere nu af den Bestaffenhed at Skibslægerne ere saa meget til Søs, at de ikke kunne sikkre sig nogen vedvarende Praxis, og som Følge